

Arrest

nr. 319 365 van 6 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : G. (..)

voornaam : L. (..)

geboortedatum : (...)1963

geboorteplaats : Tirana

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 28/02/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/11/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een meerderjarige broer in België te hebben. Deze maakt eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde verder nog een meerderjarige halfbroer en meerderjarige halfzus in België te hebben, een meerderjarige zus in Nederland en een meerderjarige zus in Duitsland. Deze behoren geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale effectieve banden overstijgen.

Tenslotte verklaarde betrokkene dat zijn vader (die dood werd verklaard in het land van herkomst) misschien in België verblijft. Nergens uit het dossier kan dit echter blijken.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door G. L. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 18.01.2024).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in haar verzoekschrift:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Albanië. Verzoeker werd geboren op 20 januari 1956 te Tirana.

Door de verzoekende partij werd een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 12 november 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

Hij keerde derhalve - sinds november 2020 - niet meer terug naar zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten, met name Albanië.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Door verzoeker werd op 7 maart 2023 een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Door verzoeker werd een standaard medisch getuigschrift gevoegd bij deze aanvraag, opgesteld door Dr. A. B. (...). Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 20 februari 2023 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoeker. Verzoeker gaf vervolgens in zijn aanvraag de redenen aan waarom hij omwille van zijn ziekte in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Albanië.

Verzoeker verkreeg tot op heden geen kennis van een beslissing, genomen op basis van de ingediende aanvraag tot medische regularisatie.

In de bestreden beslissing wordt - gelet op de verplichting voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet waarbij rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker - verwezen naar de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoeker op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens aangehaald dat de medische elementen die werden aangehaald door verzoeker "niet weerhouden kunnen worden", waarbij wordt verwezen naar een advies van een arts-adviseur van 18 januari 2024.

Geen enkel inhoudelijk motief over de beoordeling van de gezondheidstoestand wordt vervolgens evenwel vermeld door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Het advies wordt ook niet bijgevoegd.

Verzoeker verkreeg evenmin, voorafgaandelijk, kennis van de beslissing of het advies van de arts-adviseur van 18 januari 2024 genomen in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij dan ook niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn gezondheidstoestand in het geval van een terugkeer naar Albanië werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde elementen alsnog zouden blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later proceduristuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontleemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4. Ondergeschiedt, geven de motieven in de bestreden beslissing geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker werd geboren in het jaar 1963. Hij verblijft in België met zijn broer en kan, mede door zijn gezondheidsproblemen (invaliditeit), niet terugkeren naar Albanië. Verzoeker verkreeg eerder een invaliditeitsuitkering in Albanië, maar zijn uitkering werd stopgezet.

Verzoeker benadrukte dit in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. Ook tijdens de zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 februari 2023, benadrukte verzoeker dat hij zonder bijstand in Albanië niet kan overleven.

Hij ontbreekt hiertoe de nodige middelen om in zijn levensonderhoud te voorzien bij een terugkeer naar Albanië. Hij ontbreekt de essentiële zaken die verband houden met huisvesting, voeding, hygiëne en medische bijstand.

Na de val van de communistische dictatuur en na verschillende gewelddadige jaren, werkt Albanië aan de ontwikkeling van het land. De economische groei is reëel, maar heeft slechts een beperkte impact op de meerderheid van de gezinnen waarvan één op de vijf schat voldoende middelen te hebben om waardig te leven. Gelegen op de 85e wereldranglijst (op 170) volgens de UNDP Human Development Index, blijft Albanië het tweede armste land van Europa, na Moldavië. De verlamde industrie en de onderontwikkelde landbouw, de lage binnenlandse productie en de verslechterde dienstverlening en de toegenomen import hebben invloed op de kosten van levensonderhoud. Aan de andere kant zorgen de scherpe verschillen tussen landelijke en stedelijke gebieden ervoor dat jongeren en veel gezinnen uit het noorden naar centrale stedelijke gebieden of naar het buitenland verhuizen. Ondanks duidelijke vooruitgang blijft de toestand van het land in alle sectoren (medisch, onderwijs, sociaal, enz.) ernstig. De infrastructuur moet worden hersteld, de faciliteiten zijn schaars of weinig aangepast en het personeel is ongetraind. Een dergelijke context bevordert het ontstaan van kwetsbare situaties. Vijf categorieën mensen lopen een bijzonder risico: vrouwen, ouderen, kinderen, jongeren en gehandicapten. Verzoeker is bijzonder kwetsbaar. Hij verwijst naar het bijgevoegde rapport waaruit blijkt dat de noodzakelijke steun ontbreekt die hij behoeft om te voorzien in een waardig levensonderhoud (stuk 4).

Verzoeker wijst tevens naar een onderzoek naar de "impact van Covid-19 op mensen met een handicap in Albanië". Uit dit onderzoek blijkt dat ongeveer 79,8% van de respondenten financiële problemen heeft en zij zich geen voedsel, medicijnen of andere kosten van levensonderhoud konden veroorloven. Gehandicapten in Albanië worstelen ook met toegankelijkheid, werkloosheid en hoge armoedecijfers, verergerd door de hoge medische kosten (stuk 3).

Bovendien wijst de verzoekende partij er tevens op dat ook socio-economische overwegingen (zoals het gebrek aan een inkomen) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende vreemdeling zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

In de bestreden beslissing blijkt niet dat op een zorgvuldige manier met bovenvermelde elementen werd rekening gehouden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Omwille van deze redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid

ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikelen 52/3, §1, artikel 7 eerste lid, 2° en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en motiveert zij dat het verzoek om internationale bescherming op 5 september 2022 negatief werd afgesloten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het beroep hiertegen door de Raad verworpen werd op 28 februari 2023. Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, met name is haar regelmatig verblijf verstreken. Daarnaast motiveert de verwerende partij omstandig aangaande de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht voorhoudt omdat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de negatieve beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maar zij "tot op heden" geen kennis kreeg van deze beslissing en het advies van de arts-adviseur ook niet werd bijgevoegd, wijst de Raad er eerstens op dat niet betwist is dat de verwerende partij op 22 januari 2024 – en aldus voor het treffen van de bestreden beslissing – standpunt heeft ingenomen over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande uitdrukkelijk gesteld:

"Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door G. L. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 18.01.2024).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."

Het loutere feit dat de ongegrondheidsbeslissing met betrekking tot haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorafgaand aan de thans bestreden beslissing zou betekend zijn geweest aan de verzoekende partij doet geen afbreuk aan het bestaan en het rechtmatig karakter ervan (cfr. RvS 23 februari 2005, nr. 141.068; RvS, nr. 260.263 van 26 juni 2024), zodat de verwerende partij daarnaar op goede gronden kon verwijzen en zonder dat het daarbij nodig is dat zij die beslissing nog eens in zijn volledigheid overneemt. Een eventueel gebrek in de kennisgeving van dergelijke beslissing heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn gestuit wordt.

Daarenboven blijkt uit de gegevens kenbaar gemaakt in de zaak met rolnummer 318 165 betreffende haar beroep tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing dat haar raadsman op 9 januari 2024 een mail gericht heeft aan de dienst openbaarheid van bestuur van de dienst vreemdelingenzaken met de vraag hem kopie van het administratief dossier te bezorgen. Op 24 januari 2024 – en dus na het treffen van de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – heeft voormelde dienst "al de nieuwe bestanden uit het dossier van de betrokkene sinds uw laatste aanvraag" overgemaakt aan haar raadsman. Daarnaast blijkt dat de verwerende partij op 6 juni 2024 de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij zelf betekend heeft, zodat minstens op die datum verzoekende partij wel degelijk kennis had van de inhoud ervan. Zij heeft tegen voormelde beslissing beroep aangetekend bij de Raad, gekend onder voormeld rolnummer. Verder blijkt dat de Raad voormeld beroep ten gronde heeft behandeld en verworpen bij arrest nr. 319 362 van 6 januari 2025. Het aangevoerde gebrek in de kennisgeving heeft verzoekende partij aldus niet verhinderd ten gronde verweer te kunnen voeren tegen de afwijzing van haar medische regularisatieaanvraag. Verzoekende partij toont derhalve ook niet aan welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het middel nu de manier waarop de

kennisgeving van de afwijzingsbeslissing inzake haar medische regularisatieaanvraag zou zijn geschied haar geen nadeel heeft berokkend.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft terwijl haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt voorts de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.8. Zoals reeds hoger gesteld blijkt uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging heeft genomen en daaromtrent als volgt vaststelde:

“In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een meerderjarige broer in België te hebben. Deze maakt eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde verder nog een meerderjarige halfbroer en meerderjarige halfzus in België te hebben, een meerderjarige zus in Nederland en een meerderjarige zus in Duitsland. Deze behoren geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale effectieve banden overstijgen.

Tenslotte verklaarde betrokkene dat zijn vader (die dood werd verklaard in het land van herkomst) misschien in België verblijft. Nergens uit het dossier kan dit echter blijken.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door G. L. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 18.01.2024).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Uit de bespreking hoger heeft verzoekende partij geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond met haar betoog inzake de kennisgeving van de afwijzingsbeslissing met betrekking tot haar medische regularisatieaanvraag. Nu de verwerende partij voor het treffen van de thans bestreden beslissing standpunt heeft ingenomen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en vastgesteld heeft dat de medische situatie van verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert maakt verzoekende partij niet aannemelijk als zou de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met haar gezondheidstoestand. Bovendien blijkt uit arrest nr. 319 362 van 6 januari 2025 dat het beroep tegen voormelde afwijzingsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de Raad verworpen werd. Door opnieuw te verwijzen naar haar medische regularisatieaanvraag en de argumenten te herhalen die zij ook in kader van voormeld beroep heeft opgeworpen, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat haar medische regularisatieaanvraag werd afgewezen zodat haar medische situatie een terugkeer naar het herkomstland niet verhindert. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 319 362 van 6 januari 2025 dat de arts-adviseur op goede gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij in het herkomstland terecht kan voor haar medische problematiek, met daarbij onder meer de overwegingen:

“Naast de vaststelling dat verzoekende partij niet betwist dat - wanneer zij een laag of geen inkomen heeft - zij via de universele ziekteverzekering een gezondheidskaart kan verkrijgen waarmee zij gratis toegang heeft tot medische behandeling en evenmin betwist dat er in Albanië uitkeringen bij ziekte en invaliditeitsuitkeringen bestaan, toont verzoekende partij met haar betoog ook niet aan dat de arts-adviseur op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat haar verklaringen omtrent haar geschrapt invaliditeitsuitkering niet coherent gebleken zijn en er ook geen enkel bewijs voorligt dat deze effectief geschrapt werd. Inderdaad blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij initieel verklaarde dat haar invaliditeitsuitkering was geschrapt omwille van een dokter die haar verkeerd diagnosticeerde maar dat er een beroep hangende was en zij ervan overtuigd was haar uitkering terug te kunnen krijgen. Zij stelde tevens tijdens de periode zonder uitkering in haar levensonderhoud te kunnen hebben voorzien. Verzoekende partij keerde na de afwijzing van haar eerste verzoek om internationale

bescherming op 4 maart 2022 met hulp van IOM effectief terug naar Tirana, Albanië. Verzoekende partij diende nadien op 6 juli 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij zij verklaarde na haar terugkeer naar Albanië verbleven te hebben in haar eigen woning, alsook dat haar invaliditeitsuitkering was stopgezet omdat zij in de media sprak over haar vader, hetgeen haar eerdere verklaring waarom haar invaliditeitsuitkering was stopgezet tegensprekt en aldus ook vastgesteld werd in de afwijzingsbeslissing inzake haar tweede verzoek om internationale bescherming

(..)

Nu inderdaad blijkt dat verzoekende partij geen bewijs bijbrengt van haar verklaringen omtrent haar geschrapt invaliditeitsuitkering en deze verklaringen bovendien ook niet coherent bleken, toont verzoekende partij geenszins aan dat de arts-adviseur er verkeerdelijk op wijst dat er een invaliditeitsuitkering bestaat in Albanië en dat aan haar verklaringen dat haar invaliditeitsuitkering zou geschrapt zijn geen geloof gehecht kan worden.

Evenmin slaagt verzoekende partij er in afbreuk te doen aan de vaststelling van de arts-adviseur dat aangenomen mag worden dat zij in Albanië nog een netwerk heeft waarop zij indien nodig kan terugvallen. Zo blijkt inderdaad uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij nog een broer heeft wonen in Tirana en antwoordde zij tevens nog naar aanleiding van haar tweede verzoek om internationale bescherming op 11 augustus 2022 op de vraag: "Heb u contacten met uw land van herkomst? Indien niet, waarom niet? Indien wel, met wie, sinds wanneer, met welke regelmaat, waarover praat u? Als het contact recent is, hoe hebt u het contact hersteld en waarom?": "Ja, met mijn familie en vrienden". Met haar blote betoog dat haar familiaal netwerk niet in de mogelijkheid is om voor haar in te staan, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat de arts-adviseur niet oordeelt dat het familiaal netwerk dient in te staan voor de gehele toegankelijkheid van de benodigde medische zorg, maar wijst hij erop dat, naast het feit dat verzoekende partij via de universele verzekering gratis toegang heeft tot de gezondheidszorg en niet blijkt dat zij niet beschikt of kan beschikken over een uitkering zoals een invaliditeitsuitkering noch dat zij geen beroep kan doen op IOM, zij daarenboven ook nog een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen voor zover dit nog nodig zou zijn qua opvang of (financiële) steun. De arts-adviseur rijkt aldus diverse kanalen aan die de toegankelijkheid afdoende waarborgen.

Gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en zoals hoger besproken, overtuigt zij geenszins waar zij stelt geen binding meer te hebben met Albanië en aldaar niet te kunnen voorzien in haar basisbehoeften waaronder de toegankelijkheid tot de benodigde medische zorg.

Met haar verwijzing naar algemene informatie slaagt verzoekende partij er niet in de bevindingen van de arts-adviseur, die toegespitst zijn op de concrete situatie van verzoekende partij, onderuit te halen."

Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij in Albanië niet zou kunnen voorzien in haar basisbehoeften. De Raad wijst er verder op dat het loutere feit dat de verzoekende partij moet terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit zouden gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein/Nederland en Italië* §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Verzoekende partij, die geboren en getogen is in Albanië, en waarvan niet blijkt dat zij via verschillende kanalen zoals een uitkering, haar familiaal netwerk en hulp van IOM, aldaar niet in haar basisbehoeften zou kunnen voorzien, maakt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.9. Waar verzoekende partij nog een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, wijst de Raad er dienaangaande nog op dat, voor zover verzoekende partij melding maakt van haar broer, de verwerende partij vastgesteld heeft dat haar broer evenzeer een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft zodat een terugkeer naar het herkomstland de gezinseenheid hoe dan ook behouden blijft. Verzoekende partij voert hiertegen geen enkele concrete kritiek zodat deze motivering niet wordt aangetast. Evenmin voert zij enige concrete kritiek tegen de overige motivering aangaande andere verwanten zodat ook hieraan geen afbreuk gedaan wordt. Waar verzoekende partij op p. 13 van haar verzoekschrift nog stelt dat de verwijderingsmaatregel de banden tussen haarzelf en haar minderjarige zoon schaadt, wijst de Raad erop

dat zij geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat zij een minderjarig kind heeft in België. Zij doet dan ook geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat zij in België noch in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen heeft. Verder brengt verzoekende partij, die nooit werd toegelaten tot verblijf, ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij een beschermenswaardig privéleven in België heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Verzoekende partij toont de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aan. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER